

Tale ved demonstration til fordel for Israel den 22. oktober 2023

Aldrig igen. Aldrig igen! Sådan lød det efter nazisternes ubegribelige jødeforfølgelse og millioner af tabte – uskyldige – jødiske liv efter 2. Verdenskrigs rædsler.

Aldrig igen.

Den 7. oktober tidligt om morgenen krydsede terrorister fra Hamas grænsen mellem Israel og Gaza. De krydsede ikke kun en fysisk grænse. Med det, der fulgte efter, krydsede de også grænsen til det umenneskelige.

Over tusind jøder blev dræbt på en enkelt dag. Igen. Uskyldige mænd. Kvinder. Børn mellem legetøj og tøjdyr. Skudt på klos hold. Voldtaget. Kørt rundt som trofæer. Brændt levende. Til lyden af jubelbrøl fra islamister og deres vestlige heppekor på venstrefløjen.

Hamas dræbte over 1.000 jøder. De havde også dræbt resten, hvis de kunne.

Der er ikke et dilemma. Der er ikke en konflikt, der er svær at forstå. Der er ikke to sider af samme sag.

Der er kun et valg mellem det gode og det onde. Mellem demokrati og islamisme. Mellem Israel og Hamas.

Israel er under angreb. Det er en krig, der er startet af en terrororganisation mod Mellempøstens eneste demokrati. Og Israel har enhver tænkelig ret til at forsvare sig. Ikke kun mod Hamas, men mod alle, der truer landets og israelernes sikkerhed.

I det valg kan intet menneske med bare en smule respekt for menneskeliv og demokratiske værdier være neutralt.

Jeg støtter ubetinget Israel!

Angrebet og de efterfølgende reaktioner er kommet som en overraskelse for mange. Det burde det ikke.

Hamas har aldrig lagt skjul på, at de ønskede at udslette Israel. Heller ikke da de vandt det seneste valg i Gaza. Og historisk er opbakningen til Hamas steget, når de er gået til angreb på Israel.

Det har aldrig været nogen hemmelighed, at hadet til jøder er en indgroet og helt naturlig del af mange muslimske miljøer, der altid har kunnet samle sig om at hade Israel.

Og det har været velkendt i mange år, at jøder hører til blandt de allermest udsatte for hadforbrydelser og terrortrusler, og at det er klogt at skjule sin kalot, når man færdes på f.eks. Nørrebro i København.

Alligevel har mange slået det hen som retorik. Måske endda som en lidt eksotisk måde at udtrykke sig på. Men det er det ikke.

Mandag den 9. oktober stod jeg selv på Israels Plads i København. Det var kun to dage efter massakren. Inden der var et overblik over de mange tab og gidseltagninger. Mens flere af deltagerne stadig ventede på livstegn fra deres kære i Israel.

Rædslen og frygten stod malet i ansigtet af mange af deltagerne ved den stille højtidelighed.

Nogle få tilsyneladende palæstinensiske mænd stod og råbte og opførte sig primitivt, mens højtideligheden stod på. Det var så trist, men blandt alle os der deltog, var der et enormt og hjertevarmt sammenhold.

Men det var hjerteskrærende, da de sidste ord, der lød fra arrangørernes side på Israels Plads var, at vi alle skulle pakke vores israelske flag og jødiske symboler væk, og forlade stedet uden at forlade det i større grupper. Risikoen for overfald var for stor, og det var for farligt at vise sin religiøsitet og sympati.

Næsten ubærligt var det sidste lørdag aften efter højtideligheden i synagogen i Krystalgade i København. En ung jødisk studerende kom hen og tale med mig. Midt i samtale sagde hun: ”Jeg ved ikke hvordan jeg skal komme hjem herfra. Jeg er bange for at cykle hjem. Hvad hvis nogen følger efter mig”.

Tænk at danske jøder – og desværre med rette – føler sig bange i Danmark i 2023.

Det er på tide, at vi endegyldigt slipper naiviteten. Og indser den sandhed, som ondskaben den 7. oktober igen viste os.

For Israels skyld. For de danske jøders skyld. Og for Danmarks skyld. Hvis vi bliver ved med at tro på, at islamisterne ikke er en fjende mod hverken Israel eller os selv, så taber vi.

Mens blodet fra flere end 1.000 jøders blod stadig dryppede fra terroristernes knivsblad og rædselsskrigene stadig kunne høres som et ekko, begyndte bortforklaringerne og relativiseringerne.

Mens store flokke af migranter, som Vesten letsindigt har huset i misforstået godhed, mødtes i europæiske storbyer med vajende palæstinensiske flag og antisemitiske kampråb, så kom det:

De tusind hævede pegefingre vendt mod offeret. Verdensfjerne belæring af et land, der er blevet angrebet af ondskaben selv.

Man kan ikke forhandle med ondskab. Der er ikke noget kompromis med en terrororganisation. Der er kun død eller overlevelse.

I år markerer vi herhjemme 80-året for redningen af de danske jøder fra nazisterne udryddelseslejre. I dag står jøderne over for en ny fjende, der ønsker præcis det samme.

Aldrig igen!